

Wår Befallningshafvande pröfvar nödigt, annan af Wår Befallningshafvande dertill förordnad lämplig person, tage hans intyg att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats samt att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurshuden blifvit i hans närvaro afskurna och hafve sedan rätt att hos närmaste krono-uppbördsman eller Wår Befallningshafvande den utfästade belöningen uppbära.

Stockholm den 3 Mars 1868.

På Utskottets vägnar:

E. V. Almquist.

N:o 12.

Ank. till Riksd. Kansli d. 9 Mars 1868, kl. 11 f. m.

Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 3) Utlåtande N:o 8, med anledning af väckt motion att bevis som meddelas för erhållande af belöning för dödade roffoglar och rofdjur skola utan lösen utfärdas.

Uti en till Utskottet remitterad motion, N:o 86, har Herr *Almquist, E. V.*, hemställt, det Riksdagen behagade besluta att till Kongl. Maj:t aflåta underdänig skrifvelse, med anhållan att Kongl. Maj:t täcktes genom kungörelse förordna, att bevis, som enligt 20 § i Kongl. Maj:ts förnyade nådiga Jagtstadga den 21 Oktober 1864 utgifvas för erhållande af skottpenningar, skola utan lösen utfärdas.

Till stöd för denna framställning har anförts, att då, för erhållande af skottpenningar, jemlikt 20 § af berörda Kongl. Jagtstadga, intyg af kronofogde, länsman eller ordförande i kommunalstyrelse erfordras derom, att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats, samt att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurets hud

blifvit i hans närvaro afskurna, samt då vid innevarande riksdag förslag blifvit väckt, att än flera personer må erhålla rättighet att meddela dylika intyg, tvekan kan uppstå, huruvida de personer som utfärda sådana må ega att därför uppbära lösen, helst skottpenningar för dödade roffoglar endast utgå med två eller högst tre riksdaler för hvarje, deraf endast ringa del skulle blifva öfrig, om lösen för de ifrågavarande intygen skall erläggas enligt nu gällande expeditionstaxa.

Ehuru Utskottet hyser den öfvertygelsen, att intyg, som för ifrågavarande ändamål meddelas, i allmänhet utfärdas utan lösen, hvilket alltid måste vara fallet, då desamma af ordförande i kommunalstyrelse utgifvas, eftersom denne icke eger att i något fall uppbära lösen för sina expeditioner, så anser Utskottet, som likväl har sig bekant, att lösen för dylika intyg, med stöd af expeditionstaxans bestämmelser, understundom påförts, att såväl de i Jagtstadgan bestämda lägre skottpenningarne för dödade råfvar och roffoglar, som ock det förhållande, att intyg för nu ifrågavarande ändamål skola kostnadsfritt meddelas af kommunalstyrelses ordförande, gifva stöd för det antagande, att vid den Kongl. Jagtstadgans utfärdande varit afsedt, att de intyg, som på grund af dess bestämmelser utgifvas, böra utan lösen meddelas; af hvilken anledning, och då Utskottet i afgifvet Betänkande N:o 11, med anledning af väckt och till Utskottets behandling öfverlemnad motion, föreslagit, att kommunalstyrelsernas ordförande böra befrias från skyldigheten att meddela intyg för erhållande af skottpenningar, till följd hvaraf, om detta förslag vinner godkännande, det tillfälle, som hittills förefunnits, att af kommunalstyrelses ordförande kostnadsfritt erhålla intyg för utbekommande af skottpenningar, kommer att upphöra, Utskottet finner ett sådant stadgande som i motionen blifvit ifrågasatt vara af behovet påkalladt, och får af sådan anledning vördsamt föreslå, att Riksdagen behagade besluta,

att till Kongl. Maj:t aflåta underdånig skrifvelse, med anhållan att Kongl. Maj:t täcktes genom kungörelse i nåder förordna, att intyg, som enligt 20 § i Kongl. Maj:ts förnyade nådiga Jagtstadga den 21 Oktober 1864 utgifvas för hållande af skottpenningar, skola utan lösen utfärdas.

Stockholm den 9 Mars 1868.

På Utskottets vägnar:

E. V. Almquist.